

**Справа «Коммерсант Молдови проти Молдови»
 (“Kommersant Moldovy” v. Moldova”)**

У рішенні, ухваленому 9 січня 2007 року у справі *«Коммерсант Молдови» проти Молдови*, Суд постановив, що

- було порушено ст. 10 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 8 000 євро на відшкодування матеріальної шкоди та 1 500 євро на відшкодування судових витрат.

Обставини справи

Заявником є зареєстрована у Молдові компанія «Коммерсант Молдови», яка видає газету з однойменною назвою.

Упродовж червня-вересня 2001 року у цій газеті публікувались статті, в яких автори засуджували владу Молдови за дії щодо Придністровської республіки (далі – ПР). У статтях також містилися гострі критичні коментарі окремих російських політиків та придністровських лідерів.

У листопаді 2001 року Економічний суд Молдови ухвалив рішення про закриття газети. У рішенні суду, зокрема, відзначалось, що відповідний опублікований матеріал був “перевищенням меж публічності, встановлених ст. 4 Закону «Про пресу», а також те, що він «загрожував територіальній цілісності держави, національній та громадській безпеці і породжував ризик заворушень та злочинів, що становило порушення ст. 32 Конституції Молдови». У рішенні суду вказувалось, що систематичні порушення Закону «Про пресу» ведуть до застосування такої санкції, як закриття газети, відповідно до ст. 7 цього закону.

Згаданий суд не конкретизував, які саме висловлювання чи фрази становили загрозу. Втім, у рішенні відзначалось, що статті не містили справедливого огляду публічних заяв політичних лідерів. А далі викладався висновок про те, що такий спосіб подання матеріалу

порушував ст. 27 Закону «Про пресу». Заявника було також зобов'язано відшкодувати вартість судових витрат у розмірі 180 молдовських лей. Це рішення було підтримано апеляційним судом.

Згодом газету було перереєстровано під новою назвою – «Коммерсант-плюс».

Зміст рішення Суду

Компанія-заявник стверджувала, що закриття газети, яка їй належала, було порушенням права компанії на свободу вираження поглядів. Вона зазначала про порушення ст. 10 Конвенції та ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.

Суд відзначив, що національні суди у своїх рішеннях не торкнулися питання про необхідність втручання у права заявника. Вони не конкретизували, які частини статей були проблемними. Також суди не робили спроб відповісти на питання про те, яким чином опубліковані матеріали загрожували національній безпеці, територіальній цілісності чи могли знеславити Президента держави. Суди зосередили увагу лише на аналізі того, чи у статтях справедливо відтворювались публічні заяви чільних посадовців. Адже згідно з нормами внутрішньодержавного права заявник не повинен був відповідати за зміст самих заяв.

Суд дійшов висновку, що національні суди не навели належних та достатніх підстав для виправдання втручання у права заявника. Також суди не застосували стандартів, які узгоджувалися б із принципами, закладеними у ст. 10 Конвенції, і не скористалися підходом до належної оцінки відповідних конкретних фактів. Тому Суд постановив, що мало місце порушення ст. 10 Конвенції.

Суд не виявив окремого питання, яке потребувало б розгляду в межах застосування ст. 1 Першого протоколу до Конвенції.